

זהו הפנין הגדול. ועל זה כתוב
הנני עליך. ונחש זה הוא מארת,
בקלות לכל, משום שהוא חזק
עליו בחזקו של אותו הנער
הגדול שנקרא חזקל, והרי
בארנו.

אוחו הנחש שביבשה, כשיוצאים
(להלחם) זה בזה, אותו שביבשה
תמיד מתגבר, משום שכל דרכו
וחזקו הוא ביבשה, ואוכל ארץ
ועפר תמיד, כמו שנאמר ועפר
תאכל כל ימי חייו. זה גדל בעפר,
וזה גדל במים. נחש שהתגדל
במים לא חזק פנה שהתגדל
ביבשה, ועל זה כתוב מארת
חסר.

וזה הנדמן לאותו של המים. ואף
על גב וזה לאו שהנדמן אליו, לא
נלחם בו, אלא הקדוש ברוך הוא
לכדו שהרג אותו מתוך הים, כמו
שבארנו שבגלל גסות הרוח שבו,
כמו שנאמר (יחזקאל כט) אשר אמר
לי יארי וגו'.

ועבר ה' לנגף את מצרים וגו'.
שנינו, אמר רבי יוסי, פסוק זה
קשה, וכי יראה את הדם ואחר
כך ופסח, שמשמע שסימן הוא
עשה? ואם תאמר בשביל הדם
שהוא מצוה, אז למה בחוץ?
ולמה בשלשה מקומות של
הפתח, והרי כתוב (דניאל ב) הוא
מגלה עמקות וגו', ומה הטעם
שרצה להיות דם גלוי על
המשקוף ועל שתי המזוזות?

א"ר שנינו, כתוב (דברים לב) וירא
ה' וינאץ, וכתוב (בראשיתו) וירא ה'
פי רבה רעת האדם בארץ. ושנינו,
לא נראית ההשגחה העליונה
אלא כשנראים למטה המעשים
שנעשו מעשה ממנו, ועל זה ועד
שעושים מעשה למטה לא משגיחים
להרע, פרט להרהור של עבודה
זרה, שכתוב (דברים א) השמרו לכם
פן יפתה לבבכם. ומשנעשה

הפנין הגדול. ועל דא כתיב, (יחזקאל כ"ט) הנני
עליך. ודא נחש, איהו מארת, בלווטין לכלא,
בגין דאיהו תקיפא עליה, בתקפיה דההוא
נער רברבא, דאקרי חזקל, והא אוקימנא.

ההוא נחש איהי ביבשתא כד נפקין דא בדא,
דא דביבשתא אתתקף תדיר, בגין דכל
אורחוי ותקפוי ביבשתא איהו, ואכיל ארעא
ועפרא תדיר, פמה דאת אמר (בראשית ג) ועפר
תאכל כל ימי חייו. דא גדיל בעפרא, ודא
גדיל במיא. נחש דאתגדיל במיא, לאו תקיפא
כהאי דאתגדיל ביבשתא, ועל דא כתיב (בראשית
) מארת חסר.

ודא אזדמן לגבי ההוא דמיא. ואף על גב (ודא
) דאזדמן לגביה, לא אגח לגביה, אלא
קדשא בריך הוא בלחודוי, דקטיל ליה מגו
ימא, פמה דאוקימנא בגין גסות רוחא דביה,
פמה דאת אמר (יחזקאל כ"ט) אשר אמר לי יארי
וגו'.

ועבר יי' לנגוף את מצרים וגו'. תנא אמר רבי
יוסי, האי קרא קשיא, וכי יראה את
הדם ואחר כך ופסח, דמשמע דסימנא הוא
דעביד. ואי תימא בגין דמא דאיהו מצוה,
אמאי לבר. ואמאי בתלת דוכתי דפתחא. והא
כתיב (דניאל ב) הוא גלי עמיקתא וגו'. ומאי
טעמא בעא דאתגליא דמא על המשקוף ועל
שתי המזוזות.

א"ר תנא, כתיב, (דברים ל"ב) וירא יי' וינאץ,
וכתיב, (בראשית ו) וירא יי' פי רבה רעת
האדם בארץ. ותנינן לא אתחזי אשגחותא
דלעילא, אלא כד אתחזי לתתא עובדא
דאתעבירו עובדא מניה ועל דא (נ"א) ועד דעבדון
עובדא לתתא) לא משגיחין לאבאשא, בר הרהורא
דעבודה זרה, דכתיב, (דברים י"א) השמרו לכם פן